

Skriftet indeholder nogle korte historiske Bemærkninger om Revolutionens Stilling til Beskatningsspørgsmaalet og om den Reaktion, der indtraadte efter Revolutionen; det kritiserer de Beskatningstheorier, der ere fremsatte af forskjellige Økonomer; det søger at vise Forskjellen mellem Indkomstskat og Kapital-skat; det forsvarer denne sidste og paaviser dens Væsen og Natur. Endelig formuleres Anskuelserne i et bestemt Lovforslag. — Menier, Deputeret for Seine-et-Marne, har udarbejdet nærværende Skrift i sin Egenskab af Medlem af det franske Finansudvalg.

Henry Crompton: Industrial conciliation. London, H. S. King & Co. 1876. (181 S.).

Henry Crompton betragter «trades-unions» med ganske andre Øjne end Robert Somers, hvis Bog vi tidligere anmeldte (Nationaløk. Tidsskr. 8 Bd., S. 393). Crompton imødegaar alle disse bekjendte Beskyldninger om, at «trades-unions» ere imod Akkordarbejde, at de lægge industrielle Fremskridt Hindringer i Vejen, at de ville have alle Arbejdere — dygtige og udygtige — ens lønnede, at de ægge til Kamp mellem Arbejdere og Arbejdsgivere o. s. v. Hvad specielt det sidste Punkt angaar, mener han, at en nøjere Betragtning af Sagen vil føre til en anden Overbevisning end et overfladisk Blik paa den: Et overfladisk Blik paa den industrielle Kampplads vil maaske faa os til at tro, at Krigen mellem Arbejde og Kapital griber stedse mere om sig og bliver stedse bitrere og voldsommere; stedse større Stridskræfter rykke jo i Marken; de raade over langt større Ressourcer end tidligere; de ere langt bedre organiserede og have langt mere erfarne Førere end tidligere. Men Sagen har ogsaa sin lyse Side: Den større Organisation, baade mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, betyder færre Krige; der tales ganske vist nu mere end tidligere om Striker, men disses Tal er dog ikke i Stigning; naar Striken bryder ud, føres den med mere Ro og Orden, og med mindre Hadefuldhed end tidligere; den moralske og intellektuelle Udvikling øver sit Tryk paa begge Sider; de modstaaende Parter tage mere Hensyn til

hinanden og lægge mere Baand paa sig. Man tror, at Strikerne ere hyppigere, end de (relativt) virkelig ere, og Grunden hertil er den, at de vække Opsigt: bryder en Strike ud, udstedes der Opraab og Proklamationer og gjøres den størst mulige Støj: hele Publikum sættes i Kundskab herom. Men forhindres en Strike ved Voldgift, Mægling, venskabelig Overenskomst, gaar Alt lyst og roligt: Publikum erfarer Intet om, at en Krig er bleven forebygget. Deraf Publikums overdrevne Forestillinger om Striker, og underdrevne Forestillinger om Voldgift og andre forebyggende Midler. Crompton søger nu at vise, at Strikerne ere i Aftagen, og at den industrielle Voldgift bliver stedse hyppigere. Men den kan kun blandt de dygtigere Arbejdere spille nogen betydeligere Rolle: mellem de larveligste, udygtigste Arbejdere er Association overhovedet sjelden, og Association og Organisation er Forudsætninger for, at Voldgiften kan komme til sin Ret. Dannelsen af Fagforeninger er en nødvendig Betingelse for den industrielle Voldgift. Crompton giver for en hel Mængde Industrigrenes Vedkommende højst interessante Exempler paa, hvad de engelske «boards of arbitration and conciliation» have udrettet. Vi henvise Læseren hertil og bede ham specielt mærke sig, hvad der berettes om Arbejderne i Jernindustrien.

Uden Fagforeninger ingen Voldgift og Opnaaelse af Enighed mellem Arbejder og Arbejdsgiver, — viser Crompton. Dette bør vi opføre paa Fagforeningernes Kreditside. Ogsaa enkelte Mænd have her virket. «Ingen véd bedre end Forsvarerne for Voldgift og Enighed, at deres Bestræbelsers heldige Udfald skyldes Mænd som Mr. Odger, der prækede Fred og banede Vejen for Fred». Crompton vidner, at den nylig afdøde George Odger, Socialisten, den ultraradikale Arbejderfører, ved sin Vejledning og sine Raad har øvet den mest heldbringende Indflydelse paa Arbejderne og paa det industrielle Fremskridt, og han minder om — hvad ikke var overflødigt —, at Odger i Arbejdermøder har udtalt sig imod Striker, «et tveægget Sværd, der er farligt at bruge», og opfordret til Enighed.

Crompton omtaler selvfølgelig det Kettle'ske og det Mundella'ske Voldgiftssystem. Hans Bog er saa righoldig paa inter-

essante Data, som dens ringe Omfang kan tillade. Den er skreven med varm Kjærlighed til Voldgifts- og Enighedssystemet, og Fremstillingen er behagelig. Men — er den ærede Forf. ikke vel optimistisk? Forudsætningen for, at Voldgiftssystemet kan faa en virkelig Betydning, er utvivlsomt en høj moralsk og intellektuel Udvikling hos Arbejdsgivere og Arbejdere. At denne Udvikling ikke er tilstede i Danmark, turde være sikkert nok, og det er vel tvivlsomt, om den findes i noget Land. Imidlertid maa man indrømme Crompton, at han ikke udtrykker sig saa hyperoptimistisk om Enighedskamrene som f. Ex. Brentano. Det er ret snurrt med denne Optimisme hos de «realistiske» Økonomer, der jo sædvanlig opholde sig saa meget over de «abstrakte» Økonomers Optimisme.

Chorinsky: Der Wucher in Oesterreich. Wien, Alfred Hölder. 1877. (148 S.).

Grev Chorinsky mener, at den «skrankeløse Kapitalfrihed» har gjort store Ulykker; han anbefaler en Aagerlovgivning, der kan vise Folket, at «Egennytten, Egoismen ikke tør vove at trænge sig stærkt ind paa Bedrageriets og Udsugelsens Grænse», en Aagerlovgivning, der kan «erobre Friheden for Borgerne og ødelægge Røvernes Frihed». Af en saadan Lovgivning venter han sig mange heldige Følger, og han fremhæver specielt dens sociale Karakter: «den skal blive en sand Beskyttelse for de Fattige imod de Riges og Mægtiges Undertrykkelser og Udsugelser», og den skal mildne de sociale Klassekampe, idet den «brækker den skarpe Spids af paa Modsætningen mellem Kapitalbesiddelsen og den kapitalløse Elendighed». — Uagtet Forf. nu kan have Ret i, at mange Uhumskheder have naaet en frodig Væxt under Kapitalismens Regimente, og uagtet Korruptionen i Evropa i visse Forretningsgrene synes at være i en saadan Tiltagen, at den nok snart ikke giver Korruptionen i Amerika noget efter, — saa følger dog ikke deraf, at de «moderne nationaløkonomiske Theorier» med Hensyn til Rentespørgsmaalet ere omstyrtede. Historien med Getzel Wilkenfeld og andre lignende, af hvilke der jo desværre er nok, formaa